

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/173/2016
Identifikačné číslo spisu:	8714206954
Dátum vydania rozhodnutia:	30.08.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:8714206954.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu UK Profit, s.r.o., so sídlom v Nitre, Hornočermánska 797/59, zastúpenej JUDr. Ivanou Zmekovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Zámocká 18, proti žalovanej U. M., bývajúcej v M., o zaplatenie sumy 264,94 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 10 C 305/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. februára 2016 sp. zn. 7 Co 293/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej ako „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 4. mája 2015 č. k. 10 C 305/2014-54 žalobu zamietol a náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Po právnej stránke aplikoval § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 48, § 52 ods. 1 až 4, § 101, § 107 ods. 1 a 2, § 457 a § 524 Občianskeho zákonníka. Mal za preukázané, že dňa 20. mája 2008 uzavrel právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s. Bratislava a žalovaná zmluvu o kreditnej karte na sumu 10 000 Sk, teraz sumu 331,93 eur. Dňa 15. decembra 2010 uvedená banka odstúpila od zmluvy o kreditnej karte s účinnosťou od 31. decembra 2010 a vyzvala žalovanú na vrátenie žalovanej sumy s príslušenstvom, ktorá bola postupne dvakrát zmluvne postúpená, a to najprv zmluvou z 27. septembra 2013 na pôvodného žalobcu, ktorý podal žalobu na súd dňa 11. júna 2014 a potom zmluvou z 8. septembra 2014 na terajšieho žalobcu. Predmetom konania je zaplatenie postúpenej pohľadávky pozostávajúcej z istiny 264,94 eur, vyčíslených (kapitalizovaných) úrokov z omeškania ku dňu 27. septembra 2013 v sume 13 eur a k dlžnej istine si žalobca uplatňoval aj 5 % úrok z omeškania ročne od 28. septembra 2013 do zaplatenia. Okresný súd posúdil ex offo premlčanie žalovaného nároku pre uplynutie zákonnej premlčacej lehoty, pretože žalovaná mala povinnosť vrátiť nesplatenú pohľadávku do 15 dní od účinnosti odstúpenia od zmluvy o kreditnej karte, t. j. do 15. januára 2011. Konštatoval, že od tej doby začala žalobcovi plynúť zákonom určená premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia po zrušení zmluvy o kreditnej karte a premlčacia lehota uplynula skončením 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty, a to k 15. januáru 2013. Pôvodný žalobca podal žalobu na súd oneskorene, a to až dňa 11. júna 2014, k čomu súd prihliadol ex offo. Akcentoval, že opakovaným

postúpením žalovanej sumy s príslušenstvom nezačala plynúť nová premľacia lehota, ale táto začala plynúť od zrušenia zmluvy a uplynutia lehoty na vrátenie dlžnej sumy u pôvodného veriteľa, v ktorej pôvodný žalobca a terajší žalobca v zmysle práva len pokračovali a včas nevyužili svoje právo na podanie žaloby.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 25. februára 2016 sp. zn. 7 Co 293/2015 ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil rozsudok okresného súdu a uviedol vo výroku, že žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej ich náhradu nepriznal. V odôvodnení konštatoval, že vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvedený správny právny záver, na ktorom sa ani v priebehu odvolacieho konania nič nezmenilo, preto odkázal na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia akcentoval, že ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ale a j všetky in é ustanovenia Občianskeho zákonníka o odstúpení o d zmluvy s a použijú vždy, a k j e t o n a prospech spotrebiteľa. Inštitút odstúpenia od zmluvy a inštitút premľania boli odlišne upravené v Obchodnom a Občianskom zákonníku. S poukazom na § 54 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy uviedol, že ak zmluva alebo všeobecné obchodné podmienky upravovali následky odstúpenia odlišne od občianskoprávnej úpravy, takéto dojednanie je neplatné pre jeho rozpor s citovaným ustanovením. Dodal, že správnosť záveru o potrebe aplikácie občianskoprávnej úpravy odstúpenia od zmluvy vyplýva tiež z § 5 zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, keď v poznámke 9 k tomuto ustanoveniu je uvedený odkaz priamo na § 48 Občianskeho zákonníka, teda odstúpenie od zmluvy zo strany právneho predchodcu žalobcu mohlo byť posúdené iba podľa § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Obdobná situácia existuje aj pri právnej úprave premľania, keďže premľacia doba podľa Obchodného zákonníka pri právach vzniknutých odstúpením od zmluvy je 4-ročná. Podľa Občianskeho zákonníka je pri nároku na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia vzniknutého odstúpením od zmluvy stanovená 2-ročná subjektívna premľacia doba a 3-ročná objektívna premľacia doba, preto výhodnejšia právna úprava premľania podľa občianskeho práva je dôvodom, prečo sa jej žalovaná ako spotrebiteľ nemôže vzdať. Poukázal aj na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 8 MCdo 13/2014. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie na pošte dňa 27. apríla 2016 žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutia súdov nižších inštancií v celom rozsahu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil § 237 písm. f/ O.s.p. Odňatie možnosti pred súdom konať dôvodil nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Podľa názoru dovolateľa jeho nárok na vrátenie dlžnej pohľadávky zo Zmluvy o kreditnej karte nie je nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia, svojho práva sa domáhal pred uplynutím 4-ročnej premľacej doby upravenej ustanoveniami Obchodného zákonníka. Poukázal na novelu zákona č. 102/2014 Z.z., ktorá zmenila § 52 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka s účinnosťou od 1. apríla 2015. Dôvodil, že žaloba bola podaná 11. júna 2014, čiže pred účinnosťou danej novely - pred uplynutím premľacej doby.

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadрила.

5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (žalobca), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016 (27. apríla 2016), t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, účinného do 30. júna 2016 (ďalej aj „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle uvedeného prechodného ustanovenia § 470 ods. 2 CSP a procesnú prípustnosť podaného dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

8. Dovoláním žalobcu je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí jeho žaloby, nejedná sa teda o prípad prípustného dovolania podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., predovšetkým (ale) ide o neprípustné dovolanie s poukazom na ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p. (tzv. bagateľný spor), lebo zamietnutá žaloba v danej veci o zaplatenie 264,94 eur s príslušenstvom bola podaná na súde (Okresný súd Poprad) 11. júna 2014, kedy bola výška minimálnej mzdy 352,00 eur v zmysle zákona o minimálnej mzde č. 663/2007 Z.z. v platnom znení, z čoho je zrejmé, že žalovaná suma nedosahuje výšku ani trojnásobku minimálnej mzdy peňažného plnenia. Na základe uvedeného dovolanie žalobcu nevyvolalo účinky, ktoré by podľa právneho stavu do 30. júna 2016 v zmysle § 238 O.s.p. umožňovali uskutočniť meritórny dovolací prieskum.
9. Predmetné dovolanie by bolo prípustné iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo.
10. K námietke dovolateľa, že mu v konaní pred súdmi nižšej inštancie bola odňatá možnosť konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) dovolací súd uvádza, že odňatím možnosti pred súdom konať sa rozumie nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožňuje realizácia jeho procesných oprávnení [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)], čo sa v danom prípade nepotvrdilo.
11. K námietke nesprávnosti právnych záverov najvyšší súd konštatuje, že ak súdy nižšej inštancie dospeli k nesprávnym právnym záverom, uvedená skutočnosť môže mať za následok nesprávne právne posúdenie veci, nie však odňatie možnosti pred súdom konať. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), čo nie je daný prípad, samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010).
12. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje aj na záver ústavného súdu, podľa ktorého „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p.“ (viď IV. ÚS 196/2014).
13. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd jeho dovolanie podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napádaného rozhodnutia odvolacieho súdu.
14. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).
15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.